

Có một thanh niên lực lưỡng xin đốn cây để phụ giúp gia đình. Thấy anh vạm vỡ, chủ liền trao cho anh một chiếc rìu, dẫn anh vào rừng và bảo: “Anh thử đốn cây này cho tôi xem”.

Vì đã từng lao động, nên anh đốn rất nhanh. Ông chủ nhận anh vào làm việc, đưa ra mức lương và cho nơi cư ngụ. Dù mệt nhọc nhưng anh cảm thấy rất vui, vì nghĩ rằng cuối tuần sẽ có một số tiền kha khá đem về gia đình. Thứ Hai, thứ Ba, rồi thứ Tư vùn vụt trôi qua. Đến ngày thứ Năm, chủ gọi anh vào cảm ơn và trao cho anh tiền công cả một tuần.

Anh vui sướng cầm những tờ giấy bạc thấm đẫm mồ hôi, đôi mắt rạng ngời niềm vui. Bỗng chợt nhận ra có điều gì bất thường, anh thắc mắc hỏi chủ:

“Tôi rất cảm ơn ông đã trả lương cho tôi suốt tuần. Nhưng sao không để đến thứ Bảy mà trả lương ngày hôm nay”.

“Đáng tiếc là tôi không thể mượn anh được nữa, vì theo sổ sách thì anh đốn được nhiều cây nhất vào ngày thứ Hai, nhưng qua ngày thứ Ba cây đã giảm xuống, và ngày Tư anh là người đốn được ít cây nhất trong các công nhân ở đây”.

“Nhưng thưa ông chủ, tôi đã làm hết sức mình. Tôi đi làm sớm về trễ, tôi chỉ nghỉ để ăn trưa có nửa tiếng thay vì một tiếng. Tôi làm việc không ngừng, tôi làm việc cả giờ giải lao nữa. Vậy ông chủ còn muốn gì nữa?”.

“Những gì anh vừa nói không sai chút nào, tôi hoan nghênh sự nhiệt tình của anh. Nhưng tôi chỉ xin hỏi anh một câu: “ANH CÓ MÀI RÌU KHÔNG?”.

Lắm khi chúng ta quên mất “MÀI RÌU”, vì cho rằng khối lượng công việc chông chênh, vì thời buổi kinh tế cạnh tranh nên không dễ tìm được một chút tĩnh lặng: chúng ta chỉ biết lao vào kiếm tiền, và khi có nhiều tiền thì bắt đầu hưởng thụ. Có bao giờ chúng ta dành thời gian suy nghĩ về cuộc đời mình không, mình có phải là người khôn ngoan không? Mình làm như thế có đúng không? Như anh thanh niên trong câu chuyện trên, không phải anh ta lười biếng, nhưng siêng năng làm việc để được gì, vì cuối cùng anh ta cũng bị đuổi, vì không biết “MÀI RÌU”.

Qua câu chuyện này chúng ta thấy rằng, con người chúng ta thật khờ dại. Chỉ biết lao nhọc cả đời, nhưng trắng đôi tay. Không phải nói các bạn không nên làm việc, làm việc kiếm tiền là một việc tốt, nhưng chúng ta phải biết “MÀI RÌU”, phải hiểu rõ chúng ta sống để làm gì, và chết sẽ về đâu. Có nhiều người có thật nhiều tiền, nhưng khi họ chết họ trắng đôi tay, vì họ không biết được giá trị và ý nghĩa đích thực của con người.

Con người ai mà không chết, nhưng các bạn có biết rằng, sau cái chết chính là một cuộc sống vĩnh cửu. Mà cuộc sống ấy, chỉ có những người biết “MÀI RÌU” mới hiểu được và mới tìm được hạnh phúc và cảm thấy cuộc sống thật nhẹ nhàng. Dù công việc có nhiều, nhưng rìu bén thì sẽ cảm thấy nhẹ nhàng. Dù cuộc sống trần thế có nhiều gian khổ, nhưng khi nghĩ đến cuộc sống đời sau mới chính là cuộc sống vĩnh cửu.

Người ta sẵn sàng chấp nhận khổ đau dù phải sống nghèo khổ, thiếu thốn nhưng người ta không bao giờ làm việc gì trái với lương tâm. Còn người giàu có mà chỉ biết làm giàu cho riêng mình, chỉ biết hưởng thụ và không hề biết chia sẻ cho người bất hạnh xung quanh thì họ chẳng khác nào như người thanh niên không biết MÀI RÌU, và khi chết đi thì họ sẽ trắng tay. Có người sẽ nghĩ, chết dĩ nhiên là trắng tay rồi, nhưng không phải vậy. Chết thì tiền bạc vật chất chúng ta không thể mang theo, nhưng những việc lành phúc đức thì nó sẽ theo ta mãi mãi, nó sẽ là bản án cho chúng ta sau cái chết. Hạnh phúc hay đau khổ là do chúng ta.